

Πρξ 8,26-40

Ὁ διάκονος Φίλιππος καί ὁ Αἰθίοπας

Φανταστεῖτε, παιδιά, νά παίρναμε μιά μέρα ἕνα τέτοιο γράμμα (ἐμφανίζουμε ἕναν μεγάλο φάκελο, ὅπου στό ὄνομα τοῦ παραλήπτη εἶναι γραμμένο τό Κατηχητικό μας). Ἀποστολέας; Ὁ Θεός! Παραλήπτης; Τό δικό μας ὄνομα! Ἕνα γράμμα ἀπό τόν Θεό γιά μᾶς! Μέ πόση περιέργεια θά τό ἀνοίγαμε, μέ πόση λαχτάρα, μέ τί καρδιοχτύπι!

Μᾶς ἔστειλε σι' ἀλήθεια, παιδιά, ὁ Θεός ἕνα γράμμα! Τό ἔγραψε γιά μᾶς **μέ τό χέρι τῶν προφητῶν καί τῶν ἀποστόλων**. Ποιό εἶναι τό γράμμα τοῦ Θεοῦ; Ἡ **Ἁγία Γραφή** (δείχνουμε στά παιδιά μιά *Ἁγία Γραφή ἢ μιά Καινή Διαθήκη*). Στίς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μᾶς μιλά ὁ ἴδιος ὁ Θεός! Γι' αὐτό ὀνομάζεται **θεόπνευστο**, δηλαδή ἐμπνευσμένο ἀπό τόν Θεό.

Αὐτό τό βιβλίο κρατοῦσε στά χέρια του, πολλά χρόνια πρῖν, **στήν ἐποχή τῶν ἀποστόλων**, ἕνας **ἀξιωματοῦχος Αἰθίοπας***. Ἐπέστρεψε ἀπό τό προσκύνημά του στόν Ναό τῶν Ἱεροσολύμων καί πήγαινε στήν πόλη Γάζα. Ἦταν ὁ **γενικός ταμίας τῆς Κανδάκης, τῆς βασίλισσας τῶν Αἰθιόπων** ὁ ὑπουργός τῶν οικονομικῶν, θά λέγαμε σήμερα.

Ὁ ἀξιωματοῦχος αὐτός δέν πίστευε στοὺς ψεύτικους θεοὺς πού προσκυνοῦσαν στήν πατρίδα του. Γνώρισε τόν ἀληθινό Θεό, πού λάτρευαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι. Καί γεννήθηκε μέσα του **δυνατή μιὰ ἐπιθυμία: νά μάθει γι' Αὐτόν ὅσο τό δυνατόν περισσότερο!** Πῶς θά μπορούσε ἄραγε αὐτό νά τό πετύχει; Ρώτησε καί πληροφορήθηκε ὅτι ὑπάρχει ἕνα βιβλίο πού μιλά γι' αὐτόν τόν Θεό. Πιό σωστά, **μέσα ἀπό τίς σελίδες του μιλά ὁ ἴδιος ὁ Θεός!**

Καί τί δέν θά ἔδινε ὁ Αἰθίοπας γιά ν' ἀποκτήσει αὐτό τό βιβλίο! Πραγματικά, ἔφαξε, τό βρῆκε καί μπόρεσε νά τό προμηθευτεῖ. Πόση ἦταν ἡ χαρά του! Κρατοῦσε, ἐπιτέλους, **στά χέρια του τήν ἀλήθεια, τόν λόγο τοῦ Θεοῦ!** Συγκινημένος ἄρχισε νά διαβάζει. Ρουφοῦσε ἀχόρταγα τήν κάθε λέξη.

Καί νά, τώρα στό ταξίδι του τό ἔχει πάρει μαζί του! **Δέν ἤθελε νά τό ἀποχωριστεῖ οὔτε μιὰ μέρα.** Ὅσο τό διάβαζε, τόσο πιό πολύ τό ἀγαποῦσε. Τοῦ φαινόταν **πιό πολύτιμο κι ἀπ' ὄλο τό χρυσάφι** τῆς βασίλισσάς του. Βέβαια, δέν τά καταλάβαινε ὅλα, εἶχε πολλές **ἀπορίες.** Συνέχιζε ὅμως νά τό διαβάζει μέ προσοχή καί ἀγάπη.

Καθισμένος στήν πολυτελῆ του ἄμαξα, λοιπόν, διάβαζε ἀφοσιωμένος ἀπό τό ἀγαπημένο του βιβλίο τά λόγια τοῦ **προφήτη Ἴησοῖα:** «Σάν πρόβατο ὀδηγήθηκε στή σφαγή... Γιά τίς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ μου ὀδηγήθηκε στόν θάνατο» (βλ. Ἰησ 53,7-8). Τί νά σημαίνουν ἄραγε αὐτά τά θεϊκά λόγια; Ἄχ, καί νά βρισκόταν κάποιος νά τοῦ τά ἐξηγήσει!

Ἄπορροφημένος ὅπως ἦταν ἀπό τή μελέτη του, δέν κατάλαβε ὅτι κάποιος περπατοῦσε δίπλα στήν ἄμαξά του. Ἦταν ὁ **διάκονος Φίλιππος.** Τόν ἔστειλε ὁ Θεός, γιά νά ἱκανοποιήσει τήν ὁμορφὴ ἐπιθυμία τοῦ Αἰθίοπα.

Ἄκουσε ὁ Φίλιππος τόν ἀξιωματοῦχο νά διαβάζει δυνατά τά λόγια τοῦ Ἰησοῖα καί τόν ρωτᾷ:

- Ἄραγε, καταλαβαίνεις αὐτά πού διαβάζεις;

Μέ εὐγένεια, ἀλλά καί μέ λύπη ὁ ἄρχοντας τοῦ ἀπαντᾷ:

- Πῶς μπορῶ νά καταλάβω ἄν κάποιος δέν μοῦ ἐξηγήσει; Σέ παρακαλῶ, ἄν ἐσύ γνωρίζεις, ἀνέβα στήν ἄμαζά μου καί κάθισε ἐδῶ μαζί μου νά μοῦ τά ἐξηγήσεις.

Ἄμεσως ὁ Φίλιππος βρέθηκε πάνω στήν ἄμαξα καί κάθισε δίπλα του.

- Γιά ποιόν τά λέει αὐτά ὁ προφήτης; Γιά τόν ἑαυτό του ἢ γιά κάποιον ἄλλον; ρωτᾷ ὁ Αἰθίοπας μέ ἐνδιαφέρον.

Καί ὁ Φίλιππος τοῦ ἐξηγεῖ:

- Τά λέει γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν σωτήρα τοῦ κόσμου.

Κι ἄρχισε νά τοῦ μιλᾷ γιά τόν Χριστό: γιά τή γέννησή Του, τή διδασκαλία καί τά θαύματά Του, τή σταύρωση καί τήν ἀνάστασή Του, ἀλλά καί γιά τήν ἀνάληψή Του στούς οὐρανούς καί γιά τήν Πεντηκοστή. Τοῦ ἐξήγησε τίς προφητεῖες. Διηγήθηκε τά γεγονότα, ὅπως διαδραματίστηκαν λίγες μέρες πρὶν στά Ἱεροσόλυμα. Μέσα σέ λίγη ὥρα σάν νά διάβασε ὁ Αἰθίοπας ὅλη τήν Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη. Τί ταξίδι ἦταν αὐτό! Τί δῶρο τοῦ ἔστειλε ὁ Θεός! Ἄνοιξαν τά μάτια τῆς ψυχῆς του. Κι ὅταν ἄκουσε ὅτι ὅποιος βαπτίζεται στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας γίνεται παιδί τοῦ Θεοῦ, σκίρτησε ἡ καρδιά του.

- Νά ἐδῶ ἔχει νερό! εἶπε μέ λαχτᾶρα, μόλις εἶδε ἕνα ποταμάκι νά κυλᾷ δίπλα τους. Τί μ' ἐμποδίζει νά βαπτισθῶ;

- Πιστεύεις μ' ὅλη σου τήν καρδιά; τόν ρωτᾷ ὁ Φίλιππος.

- Πιστεύω, φώναξε ὁ Αἰθίοπας, πῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

- Τότε μπορεῖς νά βαπτιστεῖς.

Πραγματικά, μέσα στήν ἡσυχία τῆς ἐρημιᾶς, ὅπου μόνο τό γάργαρο νερό ἀκουγόταν, ὁ Φίλιππος βαπτίζει στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας τόν πλούσιο ἄρχοντα, πού σκύβει μπρός του ταπεινά. Ποιός μπορεῖ νά περιγράψει τή χαρά πού πλημμυρίζει τόν νεοφώτιστο Αἰθίοπα; Εἶναι ὅσο ποτέ ἄλλοτε εὐτυχησμένος!

Μόλις τελείωσε ἡ βάπτιση, τό Ἅγιο Πνεῦμα μ' ἕναν θαυμαστό

τρόπο ἄρπαξε τόν Φίλιππο καί τόν μετέφερε σέ ἄλλη πόλη, τήν **Ἄζωτο**, γιά νά κηρύξει κι ἐκεῖ τό εὐαγγέλιο. Ὁ Αἰθίοπας συνέχισε χαρούμενος τόν δρόμο του. Ἦταν πλέον **ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος**: ὁ πρῶν εἰδωλολάτρης ἔγινε παιδί τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ! Τί θαυμαστό! Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τό γεγονός αὐτό κάθε χρόνο σίς **27 Αὐγούστου**.

Ἅγια Γραφή, τό γράμμα τοῦ Θεοῦ

Ὁ Θεός ἔστειλε τόν Φίλιππο νά ἐξηγήσει στόν Αἰθίοπα τά λόγια τοῦ προφήτη Ἡσαΐα. Σέ μᾶς, παιδιά, στέλνει ἄνθρώπους γιά νά μᾶς ἐξηγήσουν τά θεϊκά Του λόγια; Ναί, τούς **ἱερεῖς** καί τούς **ἱεροκήρυκες** πού ἐξηγοῦν τό Εὐαγγέλιο κάθε Κυριακή στή Θεία Λειτουργία. Ἀλλά καί ὅλους τούς **κατηχητές** πού μᾶς ἐξηγοῦν τά λόγια τοῦ Θεοῦ στό Κατηχητικό. Νά, αὐτή ἡ εὐλογημένη συντροφιά μας, τί ἄλλο εἶναι; Ἕνα δῶρο πού μᾶς χαρίζει ὁ Θεός, γιά νά μαθαίνουμε τίς θεϊκές ἀλήθειες.

Ἔχουμε ἄραγε ἐμεῖς, παιδιά, τήν ἐπιθυμία πού εἶχε στήν καρδιά του ὁ Αἰθίοπας; Ἐκεῖνος λαχταροῦσε νά γνωρίσει ὅσο τό δυνατόν περισσότερο τόν Θεό. Ἔφαξε καί βρῆκε καί ἀγόρασε τό βιβλίον Του. Τό διάβαζε μέ ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον. Δέν ἤθελε νά τό ἀποχωριστεῖ οὔτε μιά μέρα. Δέν τά καταλάβαινε, βέβαια, ὅλα. Ἀλλά μόλις βρῆκε τόν κατάλληλο ἄνθρωπο, φρόντισε νά λύσει τίς ἀπορίες του. Διψοῦσε ἡ καρδιά του νά μάθει γιά τόν Θεό. **Ἐμεῖς ἐρχόμαστε μ' αὐτή τή δίψα στό Κατηχητικό;**

Ναί, κάποια παιδιά μοιάζουν μέ τά **διψασμένα ἐλάφια**, πού τρέχουν σίς πηγές καί σκύβουν καί πίνουν ἀχόρταγα νερό μέχρι νά ξεδιψάσουν (*δείχνουμε τή ζωγραφιά, βλ. ἐποπικό ὑλικό*). Ἔτσι κι

αυτά τὰ παιδιά τρέχουν **μέ λαχτάρα στό Κατηχητικό**, ἀκοῦν **μέ προσοχή τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ** καί ξεδιψᾷ ἡ ψυχὴ τους.

Κι εἶναι καί κάποια παιδιά πού φροντίζουν, σάν τόν Αἰθίοπα, **ν' ἀποκτήσουν τό Βιβλίο τοῦ Θεοῦ**. Μέσα στό δωμάτιό τους, στήν πιά καλή γωνιά -στή βιβλιοθήκη, στό γραφεῖο τους, στό κομοδίνο δίπλα στό κρεβάτι τους- τοποθετοῦν μέ ἀγάπη τό Γράμμα τοῦ Θεοῦ. Καί δέν περνᾷ μέρα πού νά μή διαβάσουν ἔστω μιά μικρὴ περικοπή. Δέν τὰ καταλαβαίνουν, βέβαια, ὅλα. Ἀλλά σάν τόν Αἰθίοπα, μόλις βροῦν τό κατάλληλο πρόσωπο, λύνουν τίς ἀπορίες τους.

Εἶναι, σί' ἀλήθεια, εὐλογημένα τὰ παιδιά πού ἀγαποῦν καί διαβάζουν καθημερινά τό Γράμμα τοῦ Θεοῦ· **ἔχουν μεγάλη προκοπή στή ζωὴ τους** (βλ. Α΄ Τι 4,16). Θά σᾶς διηγηθῶ τὴ θαυμαστὴ ἀλλαγὴ ἑνὸς παιδιοῦ, ὅπως τὴν ἄκουσα ἀπὸ τὴ δασκάλου του· εἶναι πραγματικό γεγονός:

Ὁ Βασίλης ἦταν μαθητὴς σ' ἕνα χωριό τῆς Κορινθίας. Ὅταν διορίστηκε ἡ δασκάλου στό σχολεῖο του, ἀντιμετώπισε μιά σοβαρὴ δυσκολία. Ὅλα τὰ παιδιά εἶχαν κι ἕνα παράπονο ἀπὸ τόν Βασίλη. Κάθε μέρα ἄκουγε: «Κυρία, ὁ Βασίλης μέ χτύπησε, ...μου μουτζούρωσε τό τετράδιο, ...μᾶς πῆρε τὴν μπάλα, ...εἶπε μιά πολὺ ἄσχημη βρισιά». Συνεχῶς δημιουργοῦσε προβλήματα αὐτό τό παιδί! Οἱ γονεῖς του δέν ἤξεραν πιά τί νά κάνουν. Τ' ἀδέρφια του ἔλεγαν πὼς δέν τόν ἄντεχαν ἄλλο.

Ἀπὸ τόν πρῶτο μῆνα τῆς σχολικῆς χρονιάς ἡ δασκάλου, στό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, μίλησε στήν τάξη της γιὰ τό Βιβλίο τοῦ Θεοῦ. Σύντομα, ὅλα τὰ παιδιά προμηθεύτηκαν τὴν Καινὴ Διαθήκη καί ἄρχισαν νά τὴ διαβάζουν μέ πολλὴ ὄρεξη. Εἶχαν καί συναγωνισμό μεταξύ τους ποίος θά διαβάσει περισσότερο. Ἀπέκτησε καί ὁ Βασίλης τὴν Καινὴ Διαθήκη. Τὴ διάβασε μάλιστα μέ τόση προσοχή, ὥστε ἔμαθε ἀπ' ἔξω ὁλόκληρα κομμάτια. Ὅταν ἡ δασκάλου τοὺς ἔκανε κάποια ἐρώτηση μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, αὐτὸς πρῶτος ἀπαντοῦσε. Ἀλλὰ τό συγκλονιστικότερο ἦταν πὼς ὅσο διάβαζε τὴν Ἁγία

Γραφή, τόσο περισσότερο άλλαζε ή συμπεριφορά του. Δέν τελείωσε ακόμη ή σχολική χρονιά, κι όλοι, μικροί μεγάλοι -γονεῖς, δάσκαλοι, συμμαθητές- καμάρωναν έναν άλλο Βασίλη. Σταμάτησε νά βρίζει, νά κάνει αταξίες, κι ἦταν σ' όλους πολύ αγαπητός. Ἡ μικρότερη ἀδερφή του σέ μιά ἔκθεσή της μέ θέμα «Ἡ οἰκογένειά μου» ἔγραφε γιά τόν ἀδερφό της: «...Ἐχω κι έναν ἅγιο ἀδερφό, τόν Βασίλη».

Πραγματικά, παιδιά, τό Γράμμα τοῦ Θεοῦ ἔχει **μιά μοναδική δύναμη: ν' ἀλλάζει τήν καρδιά μας, ν' ἀλλάζει τή συμπεριφορά μας.** Ὑπάρχουν πολλά καλά βιβλία πού μᾶς **μορφώνουν.** Ὑπάρχουν καί κάποια -ἐλπίζω νά μήν ἔχετε σχέση μ' αὐτά- πού μᾶς **παραμορφώνουν,** δηλαδή ἀλλοιώνουν κι ἀσχημίζουν τήν προσωπικότητά μας. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι τό μοναδικό βιβλίο πού μᾶς **μεταμορφώνει.** Μᾶς βοηθά, δηλαδή, ν' ἀλλάζουμε: νά κόψουμε ἐλαττώματα καί νά καλλιεργήσουμε ἀρετές! Κάνει τόν ἄγριο ἄνθρωπο ἅγιο· αὐτόν πού εἶναι σάν τό κάρβουνο, τόν κάνει σάν διαμάντι· κι αὐτόν πού μοιάζει μέ κοράκι τόν κάνει σάν περιστέρι! (Δείχνουμε τήν ἀντίστοιχη ἀφίσα, βλ. ἐποπτικό ὑλικό, καί ἐπαναλαμβάνουμε τό τρίστιχο πού ἀκολουθεῖ μαζί μέ τά παιδιά, ἀφοῦ τά χωρίσουμε σέ τρεῖς ομάδες γιά νά φωνάζει ἡ καθεμιά έναν στίχο. Στό τέλος τοῦ μαθήματος εἶναι καλό νά δείξουμε στά παιδιά διάφορες ἐκδόσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης καί νά τά προτρέψουμε ν' ἀποκτήσουν τήν προσωπική τους Καινή Διαθήκη. Ἀπαραίτητη εἶναι καί μία ξενάγηση στά βιβλία της, μέ ἰδιαίτερη ἀναφορά στίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», ἀπ' ὅπου θά εἶναι φέτος οἱ περισσότερες ἱστορίες πού θά ἀκούσουν στό Κατηχητικό).

**Τό καλό βιβλίο μορφώνει,
τό κακό παραμορφώνει,
ἡ Ἁγία Γραφή μεταμορφώνει!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Έγχρωμη εικόνα.
2. «Γράμματα από τον ουρανό».
3. Άφισα.
4. Νεοσύνθετο τροπάριο σέ άρχεϊο κειμένου-ήχου.
5. Τραγούδια: α) «Άγαπῶ ὄλα τά παιδάκια»: τραγούδι σέ άρχεϊο ήχου. β) Αυτόσχεδίο τραγουδι (στή μουσική τοῦ προηγούμενου τραγουδιού).
6. Ζωγραφιά.
7. Τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης.
8. Κρυπτόλεξο.
9. Παιχνίδι.
10. Κατασκευή: κάδρο μέ τήν Άγία Γραφή.
11. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.

Ύποσημείωση: Αίθιοπία ὀνομαζόταν ἡ περιοχή δυτικά ἀπό τήν Ἐρυθρά Θάλασσα καί νότια τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Λιβύης. Περιλάμβανε τή Νουβία, τή Σομαλία καί τή σημερινή Αἰθιοπία.